

תשע"ו - Yisro - WhatsApp

(1~ ביאור פנימי בנוסח ברכות המצוות - ברוך אתה הוי"ה ~)

ביאור פנימי בנוסח ברכות המצוות: 'ברוך' הוא לשון המשכה (כמו 'ויברך את הגמלים' שפירושו הוא שהורידם למטה בארץ), ומבואר בספרי קבלה ש'ברכה' הוא ראשי תיבות 'ראש ומקור כל ברכה', היינו שברכה הוא להמשיך מדרגת אין סוף ב"ה שלמעלה מעלה מסדר השתלשלות העולמות המוגבלים, שהוא ה'ראש' ומקור לכל ההשפעות, שזהו אורו יתברך הבלי גבול, שמשם שרש כל המצוות. ו'אתה' הוא לשון נוכח, כמו שמדברים לאדם הנמצא לפנינו, ולכן הוא מורה על ענין ה'גילוי' (בניגוד ל'הוא' וכדומה, שהוא לשון של ריחוק והיפוך הגילוי). וזהו תוכן הברכה, שמ'ברוך' - שרשם של המצוות בהאור הבלי גבול שלמעלה מהשתלשלות - יומשך למטה ל'עלמא דאתגליא', היינו שההשפעות יבואו לידי גילוי בסדר השתלשלות. ואחר כך מפרטים איך הוא בדיוק סדר המשכה זו, וזהו שאומרים 'הוי"ה', כי הצירוף של כל אחת מאותיות שם הוי"ה מורה על מדריגה אחרת של השתלשלות והמשכה זו: יו"ד, נקודה קטנה ומצומצמת, מורה על צמצום אורו ית' הבלי גבול; וה"א, קוים לאורך ולרוחב, מורה על התפשטות האור; וי"ו, קו הנמשך מלמעלה למטה, מורה על המשכת האור למטה; וה"א אחרונה מורה על עוד בחינה של התפשטות אורו ית' (בכלי המקבל). ואלו הם ד' השלבים שצריכים להיות בכל השפעה ממשפיע למקבל, וכן למעלה, כדי שהאור הבלי גבול ירד ויומשך בסדר השתלשלות, הוא ע"ד' שלבים אלו.

(ע"פ תורה אור שמות)

(2~ תוכן הפנימי של אותיות התורה, ואיך הן נמשלו לטוסים ~)

ענין התורה הוא אותיות, שכולה נעשית מאותיות - אותיות התורה. וענין האותיות הוא: כשם שבפשוטות האותיות הן ה'כלים' שעל ידם מביאים דבר מסוים מההעלם אל הגילוי (וכמו מי שמגלה שכלו ורגשותיו ע"י אותיות דיבורו), כך הענין הפנימי של 'אותיות' הוא התגלות והמשכת אלקות מלמעלה למטה. וזהו שאותיות הוא מלשון (ישע'י כא, יב) 'אָתָא בוקר', שפירושו הוא שהבוקר בא והגיע - הרי שענין האותיות הוא העתקה ממקום אחד והמשכה למקום אחר, היינו ענין המשכת והתגלות אלקות מלמעלה למטה. והנה, התורה שרשה בחכמתו ורצונו ית' המיוחדים עמו בתכלית היחוד, עד שאמרו בזוהר 'אורייתא וקוב"ה כולא חד', היינו ששורש התורה הוא באור אין סוף ב"ה עצמו הבלי גבול. ולכן, ענינם של אותיות התורה והלימוד בהן, הוא, להיות 'כלים' להמשכת אור עליון זה שיתגלה למטה. וזהו שכתוב 'כי תרכב על סוסך, מרכבותיך ישועה' שע"פ חסידות פסוק זה מדבר במתן תורה, והכוונה היא, שעשרת הדברות, דהיינו אותיות התורה, נמשלו לטוסים המוליכים את המרכבה העליונה. היינו כי כשם שהסוס בגשמיות מוליך את האדם ממקום למקום, כך אותיות התורה ממשיכות את אור הבלי גבול של הקב"ה שיתגלה למטה בעולם.

(ע"פ תורה אור שמות)

(3~ ביאור המושג שהתהוות העולמות נעשית ע"י הארה דהארה ~)

התהוות העולמות נעשית ע"י אור הממלא כל עלמין - אורו ית' המוגבל והמצומצם שבא לפי ערך העולמות והנבראים ומתלבש בהם בצורה פנימית. ואור זה נק' 'הארה דהארה'. שכן, אור הסובב, למרות שהוא אור בלי גבול הנמשך מאתו ית', מכל מקום, גם הוא רק הארה בלבד מעצמותו ית'. שהרי גם הוא רק אור וגילוי ממנו ית', ועצם זה שהוא ענין של 'גילוי' מורה על כך שהוא רק הארה בלבד שאינו בערך העצם כלל. וזהו שנק' 'סובב כל עלמין', היינו שעל אף גודל מעלתו להיותו אור בלי גבול, הרי בכל זאת להיותו רק התפשטות מה', ולא עצמותו ית' ממש, לכך יש לו שייכות כלשהי לעולמות בזה שהוא 'סובב' עליהם. ולכן נק' אור הסובב רק 'הארה' ממנו, ואילו אור הממלא הנמוך יותר מאור הסובב, נק' 'הארה דהארה'. וחילוק זה יובן ע"פ משל: אור השמש הוא רק הארה ביחס להשמש, אבל ענינו הוא להיות 'מעין המאור', היינו שאינו מתחשב כלל עם המקום בו הוא מאיר, אלא הוא רק 'מגלה' את המאור כפי שהוא מצד עצמו. וזהו משל לסובב שהוא אמנם 'הארה' בלבד, אך הוא גילוי כזה שענינו לגלות את הבלי גבול של ה' כפי שהוא מצד עצמו, בלי להתחשב עם העולמות. ומשל לממלא: שכל מצומצם שרב משפיע לתלמידו, שאין זה רק הארה מעצמיות שכל הרב, אלא הוא 'נבדל' משכלו בכך שאינו מגלה שכל הרב כמו שהוא, רק לפי ערך הגדרים של שכל התלמיד. כך אור הממלא נק' 'הארה דהארה' - הארה 'נבדלת' להיותו מאיר באופן מצומצם לפי ערך העולמות ולא כפי שאין סוף ב"ה הוא מצד עצמו.

(ע"פ תורה אור שמות)

(4~ ביאור שם 'צבאות הוי"ה'; עליית נשמות ישראל למעלה מעליית הניצוצות ~)

משמעות השם 'צבאות הוי"ה' היא ש'צבאות' אינו דבר ושם בפני עצמו, אלא כאן (בניגוד להשם 'הוי' צבאות') הנה 'צבאות' הוא טפל לשם הוי". והנה, 'צבאות' מורה על הניצוצות האלקיים שנפלו מעולם התוהו למטה בתוך הדברים הגשמיים שבעולם הזה. והוי' מורה על מקור ניצוצות אלו באלקות. וכתוב 'ביום ההוא יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים', ולפי זה פירושו הפנימי הוא,

שניצוצות אלקיים אלו ('נק' 'צבאות') נתבררו ביציאת מצרים ונתעלו להכלל ולהבטל במקורם (שם הוי'), שבכך הרי הם 'טפלים' ונכללים בבחינת הוי'. ואחר כך כתיב 'הוציא ה' את בני' מארץ מצרים על צבאותם', ותוכנו הפנימי הוא: כשם שע"י ירדת בני' למצרים העלו את ניצוצות הקדושה שנפלו שם, כך נפעלה עלייה גם בישראל עצמם, ככתוב 'אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה', שתכלית הירידה למצרים היא (לא רק בשביל עליית הניצוצות, אלא גם) בשביל העילוי שנעשה בנשמות ישראל. רק שעליית נשמות ישראל היא למדריגה נעלית יותר מהמדריגה אליה עולים הניצוצות, כי הניצוצות עולים לאצילות, ואילו ישראל עולים למהותו ועצמותו ית' ממש, שמשם שרשם האמיתי. וזהו שה' הוציא את בני' 'על צבאותם', 'על' דייקא, היינו לדרגה נעלית יותר מבחינת ה'צבאות' - ניצוצות קדושה.

(ע"פ תורה אור שמות)

(6~ ביאור ענין 'מלכות דאין סוף', המחשבה ד'אנא אמלוך' ע"פ חסידות ~)

שורש חיות העולמות הוא מספירת המלכות, לפי שכל ענין המלוכה הוא התייחסות אל העם, כך ענין המלכות הוא נתינת מקום לה'זולת', היינו העולמות. והוא השורש להאור המוגבל שבא לפי ערך העולמות, אור הממלא. אך, מלבד ספירת המלכות דאצילות, יש שרש קדום יותר לספירה זו, ונק' בזוהר 'מחשבה הקדומה דאנא אמלוך', הנק' בלשון החסידות 'מלכות דאין סוף', היינו דרגא באור אין סוף שלפני ה'צמצום' שהיא השרש לספירת המלכות. והנה, דרגא זו שייכת לאור ה'סובב' הבלי גבול, שכן כאן אין הכוונה ל'מלוכה' בפועל (שזהו ענין מלכות דאצילות), היינו איך הקב"ה מתייחס לעולמות בפועל ומשפיע בהם חיות לפי ערכם, אלא הכוונה על איך שאין סוף, כפי שהוא מצד עצמו, 'מתגלה' ונעשה שייך, במדה מסוימת, לעולמות. וזהו כענין אור הסובב, שאף שהוא 'גילוי' ו'הארה' ממנו ית' בלבד, מכל מקום הוא 'הארה' כזו הדבוקה במקורה ומגלה את הבלי גבול של ה'. כמשל כח הרצון באדם - שמצד אחד יש כאן כבר המשכת הארה מהנפש לדבר אחר, אך לאידך כל ענינה של המשכה זו הוא גילוי הנפש ולא נתינת ערך וחשיבות להדבר הנרצה. ועל דרך זה הוא המחשבה ד'אנא אמלוך', שאמנם כבר ישנו ענין ה'גילוי', אך הוא באופן שאינו מתייחס להנבראים עצמם.

(ע"פ תורה אור שמות)